

מסורת הש"ס

(א) לעיל ל"ו, (ב) כתי' איתא
ועבד מלכות אצל כ"ו וכו'
מחוס', (ג) מרעקן ב';
(ד) ערקן ב'; (ה) חוספס
הנהיב פ"א ה"ב, (ו) גבי
נצית לא נקט נישנא דלוקא
דמסמחא י"ט טעית וגבי
לכב נמי יכול לנאת כלולט
של אביו חוס' ערקן ב'
ד"ה היודע, (ז) (חוספס' שס
חוספס' סהרות פ"ג ה"ה),
(ח) (דף מה'; ח) כמ"א;
כספר, (ט) (ל"ז ומשידע),

תורה אור השלם

ו. תורה צוה לנו משה
מורשה קהלת יעקב:
דברים לג ד

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אמר אב"י וכו'
אינן צריכות בוונה. עין
לעיל דף לט ע"א תוס' ד"ה
עובר:

מוסף רש"י

ומחזירתו למים בשבת.
שהיו שורין האגודה בשבת
כדי שלא יבשו (דע"ר דה"ה).
הד"ח על"ה לזל"ב תנח"ל

רבינו חננאל

אל שו פטורו אלא שר
 ציוו בו קידוש, ונסבא
 נסבא ענשו לצאת בו
 ולפנין פטור. אבל ציא
 בו חייב חטאת ואקמה
 אבי, כשקדן הלולב
 בשאל ואחריו ביטל.
 ונבא חטאתו כשחייבו
 כלי, ידי האי עונת אל
 נפס ענש בהבדלה, ביד
 ביוז הוא, והו דאמר רבי
 בשמעתא דספקא, דא
 נקטיה כסודא נפיק ביה
 ידי דחובת, לדיקחיה על
 רבי חנן שמ לדיקחיה.
 ותי מיל כגון סודר דרוב
 חייב בלול ביד לדיקחיה
 כלי דרוב דין ביוז
 א. אמר רב תנא ארבע
 היה ר' יוסי, עילת העוף
 נסבאצא בין אפנים.
 פ' נסבאצא מלוקה בין
 אפנים, ונסבאר חטאת
 העוף הרא, ואלא פטור
 פשיטא, מהו דרמא
 רבי לולב ענש דבר
 מצוה ומכל מקום ענש
 מצוה, אבל (הצלת)
 העוף לא חייב מצוה,
 כי אפילת ליהילא אנה
 מצוה, ליהילא קמל
 דפטור, וארובאנא על
 הוא, ר' יוסי אומר
 השושן חמדי שני
 מוקד כלחלוש שבט
 חייב חטאת ב' גזר ר'
 מחייב, ומשני דרבי מרמא
 הוא אוקמה כן כשהוא
 שלשית העלאן שאין
 מוקדו, לפיכך חטאת
 מתי' מקבלת אשה
 שני (בתח) [בזמן] לזמן
 בעלול (החזרת) לזמן
 שבט, כלומר א"א אשה
 שאינה בת גיטלה חטאת

לולב הגזול פרק שלישי סוכה

אלה שנו. דפסור אלה שלא יאז די חובת געילת קודש שהזניאו ויהשגח טרוד במזל וטעה בדבר מזל אכל יאז בו קודש שהזניאו וחו לא טעה בדבר מזל הוא ולא טרוד מהשגח במזל לעשומה: **ו**ה"א הא מדאנכניה נסיק ביה אמר אביי כשהפכו. הכי קשיא ליה ה"ד

לא שנו "אלא שלא יצא בו אבל יצא בו חייב הא"מראנבהיה נפק ביה אמר אביי כשהפכו רבא אמר אפילו תימא שלא הפכו הב"ע כגון שהוציאו בכלי והא רבא הוא ר'אמר לקיתה על ידי דבר אחר שמה לקיתה יהני מילי דרך כבוד אבל דרך בזיון לא אמר רב הונא אומר היה רבי יוסי עולת העוף שנמצאת בין אגפיים וכסבור חטאת העוף היא ואכלה פטור מאי קא משמע לן דמטעד בדבר מצוה פטור היינו הק' מהו דתימא התם הוא דמטעה בדבר מצוה פטור היינו דעבד מצוה אבל הכא דמטעה בדבר מצוה ולא עבד מצוה אימא לא קא משמע לן מיתיבי רבי יוסי אומר השוחט את התמיד שאינו מבוקר כהלכתו בשבת חייב חטאת וצריך תמיד אחר אלא ליה בר מינה דההיא דהא אתמר עלה אמר רב שמואל בר חתאי אמר רב הונא רבא אמר רב הונא רבא

העוף כשהיא רבה כמזרח שיער
קקוס עולת העוף בקרן דרומית
מזרחית וכשהיו כהנים עומדים
במזרח עולת העוף כמזרח חאים
למערב ונוגשים עולת עוף בקרן מזרח
העוף אלא שהעולה למעלה מחוט
הקדקדא והמזחלת למטה: **וכפסד:**
ההכין שחלת העוף היא: **ואכלה:**
ינחלת שחלת בקדשי שמים כשוגג:
מקרבן מעילה הואיל דעם
ההשחלת נחלתא ואכלתה מזוה דכתיב
שמות עט) ואכלו ארזם אשר כפר
לזה הוה ליה טועה דבדב מזוה
פסדור: **ייעו פד:** למה ליה לרב
הואל למימר פשיטא דממנא שמי
ליה: **מסו דסימא:** כמנתי הוא
דפטור משום דעטה דבדב מזוה
וסוף טורף עשה מזוה שגלל הלול
והואל זו אכל הכא לא עשה הלול
ואכלתה אס עולת העוף היא: **קא**
שמשע לן: רב הואל דשמי ליה
מזיה דלא שני לרבי יוסי בין טעה
דבדב מזוה ועשה מזוה לטעה דבדב
מזוה ולא עשה מזוה: הכי גרסתי

ידי יום' אומר השמות את המידע שאינו מבוקר ככללית
המומין בשבת חייב חשש. משום שחשש בשבת שאינו של מזה
דעה ודעה אלא מזה דבר מזה ולא עשה מזה חייב שרי
עוד זה במזה שהיה רואה לשחוט תמיד של שבת וכסוד שהוא
מבוקר: להשיגין לא גרסין: מלשם שאין מבוקרין. דאין ו
השכחה להיות חרד עליהם ממי יקרו ואף חרדת זמן התמיד לא
מתני' מקבלת אשה מיד בנה ובעלה. את לולבין ולא אמרין
מחזירין. שרי מחלן נעולם היום אבל לא מוסרין מים כ"ה ש
תקוין מנה: כמזד מחזירין. בחולו של מועד מזה להחליף
לדאי נלמדה אשם חרד לא עליו ומותר בעטול להל: להל
הכסף: היודע לשמור גופו. מטומאת מגע ומשא וההל: אולבין ע
על ידיו אם נגע בידיו בטירות חוששין להם שיש יודע לשמור ג
טירות אלה כי יודע לשמור אבל היודע לשמור את ידיו משט
זה מזה וכל יגע בטירות טעל ידיו: אולבין על ידיו טהורם.
על יודע להשיג הן או לא או איני יודע: בדשום הריבם טפיקין ט
מחזיר לה הלכתא מטומאת כדאמרין במסכת סוטה דף כה. ומח
לו תרומה צבים הגרנות. ומקמי הכי אין חולקין לו בגזין אבל משג
התקפה ציבנות (דף טז): עשרה אין חולקין להם תרומה צבים הגרנות
חולקין להם צביות תרומה לא שאין לו רואי יודעשי שם שהוא צב
לפרס כפי ופורסגלגור הכל יודעשי שציבא שמי שערות שאין

צא בו אבל יצא בו
נפק ביה אמר אביי
ליל תימא שלא הפכו
ובלי והא רבא הוא
בר אחר שמה לקיחה
ל דרך בויז לא אמר
בי יוסי עולת העוף
כסבור חטאת העוף
קא משמע לן דטעמא
נזק מזה דתימא
מצוה פטור היינו
דטעמא בדבר מצוה
לא קא משמע לן
השוחט את התמיד
בשבת חייב חטאת
ליה בר מינה דההיא
רב שמואל בר חתאי

אמר רב יצחק ב
ומר רב כגון שהביאו
מקבלי' מותני' ¹¹
עלה ומחזירתו למים
מד' בשבת מחזירין
וועד מחליפין ¹² קטן
לולב: גמ' פשיטא
שה לאו בת חיובא
קא משמע לן: קטן
קטן היודע לענעו
חייב בציצית = לשמור
תפילין יודע לדבר
תורה מאי היא = א"ר
משה מורשה קהלת
סוק ראשון ¹³ היודע
על גופו מהרות
יין על ידיו מהרות
היחיד ספיקו ממא
טהור היודע = לפרוס
מה בבית הגרנות
היודע

דף מה. כ"ף בקונ"ג ואל
הדיבור לדבר אביו מלמדו
והוא דלמד נשאל על
שם דבר מזה שבעולם
יבא הכא שקרוב למדיו
קמלטלמל מדי דלא חזי:
מחליפין היום שם א
גמ' אלא לא. לנשה
: בולג. להנכו מדבריה:
גוסו טרדו. אם נגע גוס
ו ואין יודע לשמור דיו
אין יונע בשום דבר שפ
ג. דא שטלו: ואמר ליש
אחא דן לשך כו': סיו
ל לניחא אם יודע לשומה
שמה שוטא וקטן כו' וסג
לשומה לכל לשמן וסג
הטו פורס כפיו דלאמרי

מב.

יצטרך לשנוי הכי משמע דסבירא
 כיון כוונה דהא קאי חמורא לרשות
 וכן לנאח כל כמה דלא תיך ועוד
 מימא בדקוק ראוהו ב"ד (רי"ד ז' כח):
 דלמר רבא מנא אינן זריכות כוונה
 קא מושיב ליה אביי טובא ושמא אביי
 קינלא מנייה: **עולת העוק**
 שנמצא בה אנשים. למאי דלמרי
 בשבילי אלו דברים (ופסחים ד' עב):
 דלא פטר רבי יוסי בגלגל אלא משום
 דומט כהול לרץ לומר דהא נמי
 זמנו כהול כדי שלא תהא טעמא ליה
 נותר: **מהו דתימא התם הוא**
 דמסע דברא מצוה ועוד מצוה אביי
 הבא כדבר דברא מצוה ולא איש
 מצוה אימא לא קא משמע לן.
 פלוגתא היא בפסחים פרק אלו
 דברים (שם) דמייבית התם בנתחלק
 על שפד של נותר כשפד של גלי
 ואכלו ואית ספרים דגרסי מהו דתימא
 הני מיני מנא דרמי עליה אכל
 מנא דלא רמי עליה אימא לא כלומר
 לולב דלא קני ליה דלא שקיל דאי
 אפשר על די אחרים אכל טעמא
 אפשר שיאכלנה אחר:

שאינו מבורך בהלכותו. ואפי' נמנע חס משום דטען ביקור ד' ימים קודם שטעה בדברך מי שהיה טמא (שם דף טז.) ילך פ' מפסח בגורם עוה: ה' ה' **ה' ידע** ברשות היחיד ספקו במא. אבל אינו ידע לישאל אפילו גרשות היחיד ספקו טעור כדדרשנין בטעור פסק (שם ד' מ:). **ה' ידע** לפרום כפי חולקין לו תרומה בבית הגרנות. מקמי הכא אין חולקין לו בגורן אבל מגבירן לו לנימו אם ידע לשומרה בטעור והכי מניא בגמרא דטעורא על הלוקח בציננות (ד' טז: ושם) עשרה אין חולקין להן תרומה בבית הגרנות וקא חשיב חרש שטעה וקטן וקמתי סיפא מגבירן להן בצמחין וצבית הגרנות אין חולקין לו שציון תרומה היא שאין כל רואי בקיאלין לו שידע לשומרה בטעור אבל לנימו מגבירן לו הבקיאלין בו (שומי שידע לפרום כפי ופורס בצבור הכול עשרה שהביא שמי שערות אלו הנו מוכרם אם כהני דרמי בחינה

היודע לשמור תפילין אבי
לוקח לו תפילין. היודע
לדבר יודע מלמדו יודע
זהו לו גבר וסופו
הראשון מקריב שמע.
היודע לשמור ידיו אובל
על גבי ידיו שיהיה היודע
לשמור גופו אובל על גבי
שמו. טהור. כיצד בורקין
אוחי, (ו)אמרי (ו)אמרי
ומשפיל לו חולץ של
התרומה. וראוי. היודע
לשקול ברשות היחיד
פסול. טעם ברשות החרים
ספקיו. טהור. יודע לפרש
את שמו תולקין לו
תרומה בגרונה.

[illegible]